

Catalunya per la petita pantalla

crònica

«Som»: voluntat d'explicar el present; «Serem»: el futur dels nostres pobles. «Som i Serem» és un programa emès per TV3 de dilluns a divendres i que té com a objectiu arribar a fer un retrat de la vida quotidiana de tots els municipis de Catalunya, de la franja de ponent i de la Catalunya Nord. El projecte, dissenyat i elaborat per la productora «La Sargantana Voladora» del popular Mikimoto (Miquel Calzada), intenta elaborar un programa modern on es mostri la vitalitat dels pobles evitant la carrincloneria i les grans dosis de folklore. Cosa lloable, però que, hem de reconèixer, depèn de la idiosincràsia de cada poble.

Però, com s'escullen els pobles i ciutats que apareixen en pantalla? La solució la té Jordi Mir, qui és l'assessor del programa i qui estableix el criteri de selecció. El que s'intenta és recórrer cada mes poblacions que pertanyin a cadascuna de les comarques. Aquest factor és determinant per tal d'evitar

repeticions i els diferents pobles es van escollint en funció de la seva distribució geogràfica.

Un rigorós directe

De punta a punta de la geografia catalana, es van descrivint tots els pobles, però en canvi el programa es fa sempre des de Barcelona i seguint les directrius d'un mateix equip. Aquesta llunyania, juntament amb la mateixa complexitat del programa i la rapidesa i immediatesa que exigeixen els mitjans de comunicació fa que la seva elaboració sigui certament complexa. Han d'intentar fer una pinzellada de l'indret, un retrat breu, però alhora que reflecteixi el passat i el present de la població a través d'una estructura força rígida, en la qual inexcusablement hi ha sis apartats en què intervenen la gent del propi municipi; la parella de gent gran la biografia de la qual servirà de fil conductor per explicar la història del poble; el cronista o estudiós que puntualitzarà algun dels temes d'interès o peculiaritats del poble; l'entrevista a algun personatge famós o divertit que sigui originari o resideixi al municipi; l'entrevista a l'alcalde; l'exposició d'un plat gastronòmic peculiar o diferent; i una actuació que pot anar des del més estricte folklore i entreteniment fins a actuacions de gran qualitat. Tot això s'ha d'encabir en tres quarts d'hora d'un programa en directe amb la intervenció de persones que desconeixen totalment el medi televisiu i les seves tècniques.

Però com es confecciona el programa? Es treballa amb tres setmanes d'antelació respecte a la

Una vintena de pobles de les comarques de Girona han passat pel programa "Som i serem".

data d'emissió. L'equip contacta amb l'ajuntament del poble per tal d'establir un primer punt de referència. Hi ha un redactor encarregat específicament per a cada municipi que és qui fa el primer contacte amb l'ajuntament i recull les propostes sobre

persones i elements que poden configurar l'estructura del programa. Després, aquest mateix redactor intenta contrastar les informacions obtingudes per tal d'aconseguir, segons paraules de Mònica Terribas, responsable de la coordinació i documentació, «un programa plural i representatiu de la imatge del municipi». L'endemà d'aquesta primera captació el redactor exposa la seva recerca davant l'equip de direcció per resoldre les opcions que semblen més adients. Elecció que s'acaba de decidir comparant les propostes amb els elements que s'havien emès en programes precedents i amb els que s'emetràn en programes posteriors. Dies més tard, el redactor i un càmera es desplacen altre cop al municipi per enregistrar els reportatges que configuren la part de vídeos i acabar de concertar les entrevistes.

Calen tres dies per deixar un programa per llest i esperar el dia de la seva emissió. Encara manca gairebé un mes per a la seva difusió. Durant aquest temps es confecciona la llista de convidats que, canalitzada a través de l'ajuntament, ha d'ocupar una de les places d'autobús que es posa a disposició del poble, per tal que en el dia i l'hora assenyalats es desplacin fins a la seu de la cadena a Sant Joan Despí.

Un cop arribats a la seu de TV3 i C33, el grup es reparteix en dues sales; en una hi ha tots els convidats, i en l'altra els qui havien d'intervenir en el programa (excepte els membres de l'actuació). La raó és fàcilment explicable ja que els entrevistats, després del seu pas per la sala de maquillatge, han d'assajar la intervenció per tal d'evitar al

màxim les errades i donar fluïdesa al programa, ahora que el cuiner/a acompanya al popular Llorenç Torrado a parlar la taula i repassar el guió.

Tres minuts de «tele»

Òbviament la majoria des municipis estan contentíssims que el seu poble o ciutat sigui el protagonista absolut d'un programa de TV3, una cadena, que no hem d'oblidar, és molt centralista envers la metròpolis. De totes maneres, les coses no són tan lineals. Mònica Terribas comenta que «no tots els pobles entenen que el llenguatge televisiu exigeix unes mecàniques que no sempre fan possible que tot allò que ells consideren que hauria de constar en el programa hi té cabuda. Això és una lluita entre la vida dels municipis i un programa d'una durada de 45 minuts, però pensem que amb comprensió i respecte per ambdues parts, ens n'estem sortint prou bé». De fet tots els participants tenen assignat un temps: tres minuts. Evidentment, per una vegada a la vida que se surt a televisió a tothom se li fa el temps curt i, sobretot, els alcaldes que no tenen temps de parlar de tots els projectes i benaurances del seu municipi.

Tot i amb això com comenta Mònica Terribas: «L'experiència del 'Som i Serem' és gratificant per als municipis i per a nosaltres, sobretot, perquè és un aprenentatge continu del coneixement de la gent i les coses que es fan al nostre país. L'equip del programa es diverteix molt i esperem que això es reflecteixi en

el resultat final. Estem contents que no hi hagi hagut de moment aquella lectura fàcil de dir que, perquè parlem de les coses que tenim a prop de casa, som carrinclons, i que ens adonem que potser fins ara ens hem estat emmirallant en productes que vénen de fora sense plantejar-nos què podem fer amb el patrimoni humà que tenim aquí». De totes maneres hi veuen una mancança: la participació dels joves: «sovint es parla molt del passat com si fos millor que el present i els joves no expressen prou la vida d'avui i el futur que hi tenen».

Hi ha telespectadors que segueixen dia rere dia el programa, però no podem obviar que la una del migdia no és la millor hora d'emissió. Quin ressò té entre els televidents? «Aquesta és la pregunta del milió de dòlars: què cal fer perquè la gent miri un programa de televisió que parla amb gent generalment anònima en competència amb altres serials, generalment estrangers, que s'emeten a les altres cadenes i que tenen una audiència fidel enganxada a les seves històries? La veritat és que no és fàcil aconseguir sensibilitzar l'audiència amb un programa com el nostre, però hem aconseguit que a la una del migdia, quan a poques llars hi ha persones mirant la televisió, hi hagi entre un 10% i un 20% de la gent que mira la televisió en aquell moment, que està sintonitzant el «Som i Serem». És un espai diari que ha d'agafar solera i que amb el temps, esperem, es farà popular».

DOLORS GRAU

